

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrt, a 2019. február 19. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette miatt vádlott neve ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2018. június 7. napján kihirdetett 2.B.344/2017/37. számú **ítéletét helybenhagyja.**

A vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 55.598.- /Ötvenötezer-ötszázkilencvennyolc/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet a vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék 2018. június 7. napján kihirdetett 2.B.344/2017/37. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki **testi sértés büntetében.** (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés). **Ezért őt 7 év szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.** A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. Rendelkezett arról, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.371/2017/5-I. számú átiratában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során a büntetőeljárás szabályokat betartotta, álláspontja szerint azonban a megállapított tényállás részlegesen megalapozatlan, közelebbről felderítetlen.

Ezzel kapcsolatban rámutatott arra, hogy a tényállás szerint a terhelt három alkalommal a fején megütötte a sértettet, nem tartalmazza azonban azt, hogy az ütések milyen erejűek voltak, a sértett fejét hol érték, illetve ennek következményeként alakultak-e ki, s ha igen, milyen sérülések. A nyomozás során beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a sértett hajás fejbőréen 3 darab különálló, 2-3 cm átmérőjű vérbeszűrődés található. Körülírt vérbeszűrődés van mindkét oldali halántéktájon. A szakvélemény a sértett halántéklebenyénél is zúzódást észlelt, továbbá egyértelműen kijelenti, hogy csak a sértett homlok- és nyakszirti lebenyének diffúz zúzódásai vezethetők vissza nagy erejű megrázásra. Nem szól azonban a szakértői vélemény a halántéklebenyek zúzódásának keletkezési mechanizmusáról, illetve annak lehetséges következményeiről, ezért álláspontja szerint e körben a kiegészítése szükséges.

Megjegyezte továbbá, hogy ezzel kapcsolatban a tényállás sem pontos, mivel helytelenül tartalmazza, hogy a 3 rb. direkt, tompa erőbehatás hozta létre a csecsemő nyakszirt-, homlok- és halántéklebenyének zúzódását. A szakértői vélemény szerint ugyanis a homlok- és nyakszirti lebenyek zúzódását a sértett megrázása idézte elő, míg a halántéklebenyek zúzódásának eredetére, illetve a sértett fejét ért három tompa erőbehatás lehetséges következményeire a szakértői vélemény nem tartalmaz megállapításokat.

Mindezekre figyelemmel az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését indítványozta, álláspontja szerint ugyanis ezzel az elsőfokú ítéletnek a Be. 592. § (2) bekezdés b) pontjában írt felderítetlenségen alapuló részleges megalapozatlansága a Be. 594. § (1) bekezdésére figyelemmel bizonyítás felvételével kiküszöbölhető.

Az ítéletábra helyt adott a fellebbviteli főügyészség bizonyítási indítványának, és az igazságügyi szakértői vélemény kiegészítését rendelte el.

A szakértő 3ének OSZ: 3975/2018. számú szakértői vélemény kiegészítése szerint a hajas fejbőrön található vérbeszűrődéseket kis erejű, tompa erőbehatás is létrehozhatta, azonban ez nem áll összefüggésben a halántéklebenyek zúzódásával, melyek - a homlok- és nyakszirtlebeny zúzódásával együtt - a csecsemő megrázásakor keletkeztek.

A kiegészítő szakértői vélemény megküldését követően a Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.371/2017/9-I. számú átiratában kifejtette, hogy megítélése szerint a kiegészített szakvélemény továbbra is aggályos. Az átirat szerint az agyzúzódás a csecsemő megrázása esetén az agyállománynak a koponyacontokhoz történő ütődése során keletkezik, így a gyermek előre-hátra történő megrázásakor a nyakszirti- és a homloklebenyek sérülnek. Ugyanakkor álláspontja szerint a halántéklebenyek zúzódását létrehozó mechanizmust továbbra is tisztázni kell, az ugyanis vagy a csecsemő oldalirányú megrázása esetén történhetett, amelynek életszerűsége csekély, vagy a koponyát ért külső trauma hatására, melynek nyomai vérbeszűrődés formájában rögzíthetők is voltak. Mindezekre figyelemmel a szakértők személyes meghallgatását indítványozta.

Rámutatott továbbá arra is, hogy a kiegészített orvosszakértői vélemény alapján tovább kell pontosítani a tényállást azzal, hogy a vádlott ököllel ütötte meg a sértettet, egyebekben azonban álláspontja szerint a törvényszék az ítéletben foglalt tényállással kapcsolatban teljesítette az indokolási kötelezettségét, és okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére is.

A büntetés kiszabása körében előadta, hogy az elsőfokú bíróság több körülményt is indokolatlanul értékelt a vádlott javára. Így a terhelt személyiségzavara, amely nem éri el az elmebetegség szintjét, nem enyhítő körülmény, az a megállapítás pedig, hogy a cselekmény elkövetésével a vádlottat saját magát is súlyos hátrány érte, álláspontja szerint teljesen abszurd. Érvelése szerint a bíróság egy csecsemő sérelmére elkövetett szándékos testi sértésben marasztalta a vádlottat, azért, mert olyan súlyos módon bántalmazott egy hét hónapos csecsemőt, hogy az végül az életét vesztette. Így a saját gyermeke sérelmére elkövetett szándékos, súlyos bűncselekmény semmilyen formában nem szolgálhat a terhelt javára, ellenkezőképp, súlyosító körülményként kell ezt figyelembe venni. Hasonlóan a vádlott hiányos neveltetése, kilátástalan, kiszolgáltatott élethelyzete sem lehet ilyen bűncselekmény esetében enyhítő körülmény, a felhalmozott frusztrációt, agressziót ugyanis nem egy magatehetetlen csecsemőn kell a terheltnek kiélnie, aki semmilyen formában nem tehet a vádlott helyzetéről.

Mindezek alapján a helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel álláspontja szerint a megállapított joghátrány arányos, annak enyhítése nem indokolt.

A védő fellebbezésének indokolásában előadta, hogy a vádlott az elsőfokú ítélettel szemben a kiszabott büntetés enyhítése érdekében jelentett be fellebbezést, amelyhez ő is csatlakozott. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, amely alapján mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg az ítéletének tényállását. Részletes indokolását adta annak is, hogy a vádlott a gyermeke sérelmére elkövetett cselekményével - a vádbeli jogi minősítéstől eltérően - a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés II. fordulata szerint minősülő halált okozó testi sértés büntetettét valósította meg, álláspontja szerint ugyanis a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat szempontjait figyelembe véve a vádlott elkövetéskori tudattartalmának vizsgálata az eset összes körülményeit tekintve nem szolgált egyértelmű, kétséget kizáró bizonyítékkal az egyenes, de még csak az eshetőleges szándékkal megvalósított emberölés büntetnének megállapításához.

Ezzel összefüggésben rámutatott arra, hogy az elsőfokú eljárás során elmondott perbeszédében maga is hivatkozott arra, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a vádlott terhére. Így elsődleges indítványa szerint a vádlott felmentését kérte bizonyítottság hiányában, többek között a tetthely szerinti ingatlan átjáró ház jellegére figyelemmel, másodlagos indítványa pedig neki is a vádirat szerintitől eltérő minősítés megállapítása volt.

Kifejtette továbbá, hogy a bűnösség megállapítása után az elsőfokú bíróság a vádtól eltérő minősítést alkalmazva, a súlyosító és enyhítő körülményeket is mérlegelve szabta ki a vádlottra a 7 hét év szabadságvesztést, az így kiszabott büntetés mértéke azonban álláspontja szerint eltúlzott, mert az a két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető bűncselekmény esetében jóval a büntetés kiszabásánál irányadó tételkeretből számítandó középérték felett van.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az abban megállapított minősítés változatlanul hagyása mellett akként változtassa meg, hogy a vádlottra kiszabott büntetést enyhítse.

A vádlott az ítélet táblára eljuttatott beadványában többek között arról nyilatkozott, hogy a tragédia előtti napon rosszul volt, hányt, fájt a gyomra, ezért a vádbeli nap reggelén arra kérte tanú 14t, hogy maradjon otthon vele és a kicsivel, mert nem érzi jól magát. Ő azonban nem maradt otthon, azt mondta, mennie kell Ausztriába dolgozni. Nagyon rosszul volt, szorongás és félelem volt benne, attól félt, hogy pánikrohama lesz. Volt nála olyan gyógyszer, ami szorongásra, depresszióra szolgál, vett be abból, de nem segített, a szorongása nem enyhült. Az ágyban feküdtek, játszott a gyermekkel, miközben azon imádkozott, nehogy baja legyen, majd kiment a konyhába, és ennivalót készített a gyermeknek. Ezután visszament a szobába megetetni, felállt vele, hogy megbüfiztesse, és ekkor előadása szerint elájult és a gyerekekkel együtt elesett. Megrázás, bántalmazás azonban nem történt. Amikor magához tért, tanú 14t látta maga előtt, aki viszont - amíg ő ájultan, eszméletlenül feküdt a földön - akár ijedségében is megrázhatta őt.

A Győri Ítélet tábla a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján tárgyalást tartott az ügyben, amelyen részletesen kihallgatta az igazságügyi orvosszakértőket. A szakértők érdemben fenntartották a szakértői véleményeikben foglaltakat, megerősítették, hogy a sértett halálát eredményező agyzúzódás a gyermek megrázása miatt alakult ki, amely alapvetően előre-hátra irányuló erőbehatást jelent, viszont a megrázás során létrejöhetett olyan oldalirányú mozgás is, amely a halántéklebenyek zúzódását okozta.

A fellebbezési tárgyaláson a védő a perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezés indokolásában előadottakat fenntartotta. Kifejtette, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás során álláspontja szerint nem nyert kétséget kizáró bizonyítást az, hogy a vádlottat zavarta a gyermek sírása, emellett pedig mások is tartózkodtak a házban, így akár őket is zavarhatta, csak erre nem folyt bizonyítás. Emiatt már az elsőfokú eljárásban elmondott perbeszédében is elsődlegesen a védece felmentését kérte, hiszen nem bizonyított tény nem lehet a vádlott terhére értékelni, másodlagosan pedig azt részletezte, hogy csak megnyugtatni akarta a gyermeket, így csak gondatlanság terheli, mindezeket pedig most is fenntartja. A szakértői vélemény kiegészítésével és a szakértők meghallgatásával kapcsolatban előadta, hogy a három vérbeszűrődés keletkezésével összefüggésben a szakértők úgy nyilatkoztak, hogy kézzel történő bántalmazást feltételezve az ökölütéstől alakulhatott ki, ez azonban csak feltételezés, ráadásul azt is megemlíti a szakvélemény, hogy a sérülések tompa tárgyhoz ütdéssel is létrejöhetnek, így esetlegesen kúszás során is nekiütődhetett a feje valamilyen tompa tárgynak. Ennélfogva álláspontja szerint a lefolytatott bizonyítás sem hozott változást, tehát a jogi minősítés megváltoztatása nem indokolt. Így - amennyiben az ítélőtábla is bűnösnek tartja a vádlottat - az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított minősítés változatlanul hagyása mellett a vádlottra kiszabott büntetés jelentős enyhítését kérte.

A másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás után a fellebbviteli főügyészség képviselője kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntetőeljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, nagyrészt megalapozott tényállást állapított meg, szükség lett volna azonban az elsőfokú eljárásban a szakértői vélemény kiegészítésére, amit viszont a másodfokú bíróság pótol. Rámutatott arra, hogy az ítéleti tényállásban az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy három tompa erőbehatás okozta az agyzúzódást, ami azonban nem helytálló, a három tompa erőbehatás - ami tompa ütdéstől, ökölütéstől származhat - nem hozható összefüggésbe az agyzúzódással, az ugyanis a sértett megrázására vezethető vissza, így ennek megfelelően a tényállást pontosítani kell.

Álláspontja szerint a tényállásból helyes következtetést vont le az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és a bűncselekmény minősítése is törvényes. Ugyanakkor megítélése szerint a büntetés kiszabása körében irányadó szempontok között az elsőfokú ítéletben szerepelnek olyan kitételek, melyek nehezen érthetők, ezért az átiratában foglaltaknak megfelelően azok korrekcióját indítványozta. A büntetés mértékével kapcsolatban pedig rámutatott arra, hogy a megállapított joghátrány valóban súlyos, a törvényi maximum közelében ritkán állapítanak meg büntetést, azonban a vádlott magatartásának konkrét tárgyi súlya is kiemelkedő, hiszen egy 7 hónapos gyermek meghalt, és az elkövető az édesanya. Ennek megfelelően megítélése szerint a büntetés arányban áll a bűncselekménnyel, annak enyhítése nem indokolt.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védőjéhez. Előadta, hogy amivel megvádolták, azt nem követte el, képtelen lett volna, hiszen ő volt az élete értelme. Megismételte az ítélőtáblára eljuttatott beadványában foglaltakat, hangsúlyozta, hogy bárki más is megtehetette, akár tanú 14 is járhatott ott, amivel nem vádaskodni akar, de ő nem követte el, amivel vádolják.

A vádlott és a védő fellebbezése nem alapos, a fellebbviteli főügyészség indítványa megalapozott.

Tekintettel egyrészt a vádlott védekezésére, másrészt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen a fellebbezések bejelentése az akkor hatályban volt eljárási jogszabály, az 1998. évi XIX. törvény rendelkezései szerint történt, az ítélőtábla a Győri Törvényszék ítéletét a megelőző eljárással együtt, a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel teljeskörűen, a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja

alapján tárgyaláson bírálta felül, amely kiterjedt az eljárás törvényességének, a tényállás megalapozottságának, valamint a fő- és járulékos kérdésekben hozott döntések felülvizsgálatára.

A másodfokú bíróság elsődlegesen azt állapította meg, hogy a törvényszék olyan hibát, mulasztást, ami az érdemi felülbírálatot akadályozná, nem vétett. Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a tisztességes eljárás követelményei nem sérültek. Az ügyfelderítési kötelezettségének nagyrészt eleget tett, kihallgatta a vádlottat, a tanúkat, a szakértői véleményeket, okirati bizonyítékokat azok ismertetésével a tárgyalás részévé tette. Az ítélet tábla a nyomozó hatóság eljárásában sem talált a bizonyítékok felderítésével, rögzítésével, összegyűjtésével összefüggésben törvényességi kifogást. Így - mivel a bizonyítás törvényessége nem kérdőjelezhető meg - a másodfokú bíróság felülbírálata valamennyi, az elsőfokú bíróság számára rendelkezésre álló bizonyítékra kiterjedhetett.

Az elsőfokú bíróságnak számos bizonyíték állt rendelkezésére, melyeket egyenként és egymással összevetve, okszerűen értékelt. A nyomozó hatóság a helyszínelés során a szakmai szabályoknak megfelelően rögzítette a bűncselekmény nyomait, illetve az ilyen ügyekre jellemzően a személyi bizonyítékok mellett komoly szakértői bizonyítás is folyt a bűncselekmény vizsgálata során.

Az igazságügyi orvosszakértők a sértett boncolását követően egyértelműen nyilatkoztak arról, hogy a gyermek halálát idegenkezűség okozta, egyben a lehetőségekhez képest megállapították a halál időpontját is azzal, hogy az 2016. október 8. napján 14.00 és 17.00 óra között következett be, közelebb a 17 órai időponthoz. Az orvosszakértők a megállapításaikat az ugyancsak beszerzett igazságügyi patológus, illetve kiegészítő szövettani szakértői vélemények ismeretében is fenntartották.

A szakértői bizonyítás anyaga mellett az elsőfokú bíróság alaposan megvizsgálta a vádlottnak a nyomozás és a tárgyalás során tett nyilatkozatait is, azt önmagával és más bizonyítékokkal összevetette. Bemutatta az ítélet indokolásában, hogy melyek az aggályos részei a vádlotti vallomásnak és helytálló a végkövetkeztetése, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok, tanúvallomások, szakértői vélemények alapján a terhelt védekezése nem fogadható el.

Már a nyomozás során megtörtént a vádlott igazságügyi pszichiátriai vizsgálata, illetve a terhelt vér- és vizeletmintája alapján igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény is beszerzésre került, amely a vádlott szervezetében citaloprámot, agresszió és pánikbetegség kezelésére javallott, nyugtató hatású gyógyszerhatóanyagot mutatott ki. Ehhez képest az elsőfokú bíróság a vádlott védekezésére, felvetéseire figyelemmel elrendelte az igazságügyi orvosszakértői és pszichiáter szakértői vélemény kiegészítését, amely egyértelműen állást foglalt abban, hogy a vádlott szervezetében kimutatott citaloprámmennyisége megfelel a terápiás koncentrációnak, azaz a vádlott által önkényesen szedett gyógyszer hatóanyaga nem okozhatta a vádlott által hivatkozott rosszullétet, ájulást, eszméletvesztést, emlékezetkiesést, és nem idézhette elő a cselekményekor az elmeműködés szakértőileg értékelhető kóros, esetleges tudatszűkült, tudatborult állapotát.

A vádlott védekezésének fő tartalmi elemeit tekintve megállapítható, hogy azokban számtalan ellentmondás van. A vádlott az első nyomozati vallomásaiban még úgy nyilatkozott, hogy semmire nem emlékszik, később felvetette, hogy összeeshetett, elájulhatott, amit a további kihallgatásai, nyilatkozási alkalmával már biztosan állított, azzal, hogy ekkor, az esésekor keletkezhettek a sértett sérülései, végül pedig felvetette harmadik személy, esetlegesen tanú 14 cselekvőségét is. Ekként a vádlott vallomásainak összevetése alapján rögzíthető, hogy azok egyre részletesebbek lettek, úgy,

hogy az abban előadottakkal a saját felelősségét igyekezett hárítani, később pedig - a lakás „átjáróház” jellegének felvetésével, esetleges kívülálló személy szerepének említésével - kizárni.

A bizonyítékokat együttesen vizsgálva azonban megállapítható, hogy azokkal nem egyeztethető össze a vádlott fentiek szerinti védekezése.

Egyrészt az igazságügyi orvosszakértők egyértelműen foglaltak állást abban, hogy a gyermek halálát okozó homlok- és nyakszirti lebeny diffúz zúzódása a csecsemő nagy erejű megrázása során keletkeztek, amely kizárja a vádlotti védekezésben felvetett gyermekkel való elesést, gyermekre történő ráesést.

Másrészt, ahogy azt az elsőfokú bíróság is részletesen bemutatta és elemezte, a tanúvallomások alapján valamennyi, az ügyben érintett személy mozgása, aznap tevékenysége lekövethető és igazolható. Így kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vádbeli napon a délelőtti folyamán a vádlotton és gyermekén kívül a házban csak a szomszéd szobában alvó tanú 1 tartózkodott. Eközben, 11 óra 30 perc körüli időben a vádlottat meglátogatta A.A. védőnő, akivel a vádlott az utcán váltott is pár szót, majd 14.00 óra körüli időben tanú 1 felkelt és elment dolgozni, 15.00 óra után pedig hazaérkezett a délelőtti műszakot teljesített és szintén a szomszéd szobában lakó tanú 8, aki ezután a saját szobájában tartózkodott. Ezt követően 16 óra 30 perc körüli időben tanú 8-et felkereste B.B., akivel ezt követően a konyha mögött beszélgetett és cigarettázott, majd 17 óra 45 perc körüli időben - azaz a sértett halálának orvosszakértőileg megállapított időpontját követően - tanú 10 társaságában tért haza tanú 14, aki ekkor a gyermeket már holtan találta.

Mindezen tanúvallomások egybevetése alapján levonható az a következtetés, hogy az ügyben harmadik személy szerepe kizárható, az elsőfokú bíróság által ezzel összefüggésben kifejtett érvek mellett megállapítható az is, hogy valamennyi tanú alibivel rendelkezik, a cselekmény elkövetésének időpontjában vagy nem tartózkodott otthon, vagy más személy társaságában volt, így magatartása, mozgása leigazolt. Emiatt a vádlott ezzel kapcsolatos védekezése, az abban sejtetett más elkövető szerepe a bűncselekmény elkövetésében kétséget kizáróan cáfolható.

Így megalapozott az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás abban a körben, hogy a vádlott volt a bűncselekmény elkövetője, ettől kezdve pedig kiemelkedő jelentősége van az igazságügyi orvosszakértői véleménynek a vádlott védekezésének ellenőrzése, illetve az elkövetési magatartás vizsgálata és tisztázása céljából.

Ezzel összefüggésben az ügyben rendelkezésre álló igazságügyi orvos-szakértői véleménnyel kapcsolatban kifejtett fellebbviteli főügyészségi állásponttal, azzal, hogy e körben a megállapított tényállás részlegesen megalapozatlan, felderítetlen, egyetértett a másodfokú bíróság, ezért elrendelte annak kiegészítését, illetőleg másodfokú tárgyalás keretében meg is hallgatta az igazságügyi orvos-szakértőket.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során vizsgálta az igazságügyi orvos-szakértői véleményeket, azonban azokból esetenként pontatlan, esetenként hiányos, esetenként iratellenes megállapításokat tett. Emellett - ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is rámutatott az átirataiban - a szakértői véleményekben kisebb eltérések, különböző hiányosságok is voltak, amelyet azonban az ítéletábra a szakértői vélemény kiegészítésének elrendelésével orvosolhatónak talált.

Így a másodfokú eljárásban kirendelt szakértők a korábbi szakvéleményüket fenntartva nyilatkoztak arról, hogy a sértett hajas fejbőrén három különálló, 2-3 cm átmérőjű vérbeszűrődést találtak, amelyek közül egy a bal oldali, egy a jobb oldali halántéktájon, egy pedig a bal oldali homlokcsont felett helyezkedett el. Ezen vérbeszűrődéseket kis erejű tompa erőbehatás idézte elő, kézzel történő bántalmazást feltételezve ökölütésnek feleltethető meg mindhárom sérülés, illetve azok valamilyen tompa felszínű tárgyhoz történő ütdés során is kialakulhattak. Emellett a sértett mindkét oldali halántéklebenyében vérbeszűrődést is találtak, azonban nyilatkozatuk szerint az az erőbehatás, amely a hajas fejbőr vérbeszűrődését létrehozta nem eredményezhet ilyen súlyosságú agyzúzódást, és orvos-szakértőileg az véleményezhető, hogy mind a homlok-, mind a nyakszirtlebeny, valamint mindkét halántéklebeny zúzódása a csecsemő megrázásakor keletkezett.

Ezzel az igazságügyi szakértők a szakértői vélemény kiegészítése során válaszoltak valamennyi nekik feltett kérdésre, így a szakértői anyagban, hiba, hiányosság nem maradt, ennek eredményeként pedig, az így felvett bizonyítás alapján megalapozottá vált a tényállás, ennél fogva az ítéletet nem kellett hatályon kívül helyezni.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalma és a lefolytatott részbizonyítás adataira tekintettel annyiban egészíti ki, hogy a vádlott a sértettet ökölbe szorított kézzel, kis erővel ütötte meg, egy alkalommal a bal oldali, egy alkalommal a jobb oldali halántéktájon, egy alkalommal pedig a bal oldali homlokcsont felett. A vádlott ütéseinél következtében a sértett a hajas fejbőr három rendbeli vérbeszűrődését, a vádlott általi megrázás következtében a homlok-, a nyakszirt-, valamint mindkét oldali halántéklebeny zúzódását szenvedte el. Mellőzi egyúttal az ítélet 4. oldalának utolsó előtti bekezdésének első mondatát.

A fenti pontosítással az első fokon megállapított tényállás teljes mértékig megalapozottá vált, ezért a Be. 593. § (3) bekezdése szerint alapját képezte a másodfokú felülbírálatnak, és az ítélet tábla a határozatát az így kiegészített és helyesbített tényállásra alapította.

Mindebből az következik, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése zárt logikai láncot alkot, az ítélet tábla a törvényszék ehhez fűzött indokolását minden szempontból megfelelőnek tartotta, ezért figyelemmel a felülmérlegelés tilalmára, nem kerülhetett sor a tényállásnak a vádlott védekezésén alapuló megváltoztatására, ezáltal a vádlott felmentésére sem. E körben nem osztotta az ítélet tábla a védő azon érvelését sem, miszerint a szakértői véleményre figyelemmel a sértett feje kúszás során is nekiütődhetett valamilyen tompa tárgynak. A bizonyítékokat ugyanis összességükben, egymásra figyelemmel is értékelni kell, ennél fogva ez a keletkezési mechanizmus nem egyeztethető össze a vádlott azon magatartásával, amely a halálos eredményt okozta, azaz azzal, hogy türelmetlenségében, mivel a gyermek sírását, nyugós viselkedését nem tudta elviselni, megrázta a gyermeket. Emellett nem lehet figyelmen kívül hagyni azt sem, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint ezen vérbeszűrődések keletkeztek előbb, majd időben ehhez képest néhány percen belül alakultak ki a halált eredményező, a gyermek megrázásából adódó homlok-, nyakszirt-, valamint halántéklebeny zúzódások. Ebből pedig azt a következtetést lehet levonni, hogy a sértett ezen sérülései nem kúszás során, véletlen baleset következtében alakultak ki, hanem a gyermek viselkedése miatt egyre türelmetlenebb vádlott először ökölbe szorított kézzel kis erővel háromszor megütötte a sértettet, majd később nagy erővel meg is rázta őt.

Az irányadó és a fentiek szerint pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekményének minősítése is megfelel a büntető anyagi jogi szabályoknak, a rá vonatkozó jogi indokolás is helytálló. A törvényszék a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban rögzített szempontok alapján helyesen ismerte fel, hogy az egyébként a

gyermekéről gondoskodó, őt a lehetőségeihez képest a legjobban ellátni igyekvő vádlott szándéka nem a gyermek megölésére, hanem testi sértés okozására irányult, a halálos eredmény bekövetkezésében pedig gondatlanság terheli. Ekként helyesen minősítette a vádlott cselekményét halált okozó testi sértésnek, jogi érvelésével az ítélet tábla mindenben egyetértett.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményekkel kapcsolatban az ítélet tábla egyetértett a fellebbviteli főügyészség álláspontjával, hogy - az ítéletben kifejtett indokok mentén - az enyhítő körülmények közül mellőzni szükséges a terhelt személyiségzavara, az ugyanis nem éri el az elmebetegség szintjét, továbbá nem tekinthető enyhítő körülménynek az sem, hogy a bűncselekmény elkövetésével a vádlottat saját magát is súlyos hátrány érte, egy szándékos, súlyos bűncselekmény elkövetése, annak eredménye enyhítő körülményként nem szolgálhat. Ugyanakkor további nyomatékos súlyosító körülmény, hogy a vádlott a közeli hozzátartozója, saját gyermeke sérelmére követte el a bűncselekményt.

Az így kiegészített és pontosított enyhítő és súlyosító körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetés arányban áll a vádlott személyiségében rejlő társadalomra veszélyességgel, valamint a cselekménye tárgyi súlyával. Nem lehet figyelmen kívül hagyni ugyanis, hogy a többszörösen büntetett előéletű vádlott cselekménye erkölcsileg semmivel nem magyarázható. A vádlottnak a sértett édesanyjaként az ő ellátásáról, gondozásáról, ha szükséges, a megnyugtatójáról kellett volna gondoskodnia. Ehhez képest azonban a vádlott a hét és fél hónapos csecsemőt a nyűgössége miatt szándékosan bántalmazta, oly módon, hogy annak halála következett be. A vádlott ezen cselekménye a társadalmi erkölcs egyik alappillére támadta, így a tettarányos büntetés kiszabásának követelményére is figyelemmel az egyébként kétségtelenül szigorú, a kiszabható legsúlyosabb büntetés közelében meghatározott mértékű szabadságvesztés nem tekinthető eltúlzottnak. Ebből következik, hogy a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyára, a vádlott bűnösségének fokára figyelemmel az enyhítésre irányuló fellebbezés nem vezethetett eredményre, figyelemmel arra is, hogy az ítélet tábla sem tárt fel olyan enyhítő körülményt, amely a büntetés lényeges enyhítésének irányába hatna, a törvényi büntetési tételkeretek között kiszabott büntetés kisebb megváltoztatását pedig a törvény zárja ki.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett.

A másodfokú bíróság a kirendelt védő jelenléti díjával, valamint az igazságügyi orvos-szakértő díjával kapcsolatban a másodfokú eljárásban felmerült büntető költség megfizetésére a Be. 613. § (1) bekezdése alapján - a Be. 574. § (1) bekezdésére is figyelemmel - a vádlottat kötelezte.

Győr, 2019. február 19.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ezzel a végzéssel a Győri Törvényszék 2018. június hó 7. napján kelt 2.B.344/2017/37. számú ítélete 2019. február 19. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2019. február 19.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke